

HỒI THỨ MƯỜI

TRUNG CHÂU NGŨ TUYỆT

Đêm đã khuya.

Tiếng trống điểm canh ba, nhưng trong đại sảnh của Tôn gia trang đèn đóm vẫn sáng trưng.

Một cỗ quan tài sơn đen đặt ngay ở giữa sảnh đường, đó là quan tài của ma đao Liễu Cô Nguyệt.

Trang chủ “Ám khí vô địch” Tôn Hạnh Vũ ngồi sau quan tài mắt ráo hoảnh nhưng hần lên những tia máu.

Tôn Hạnh Vũ là tên đứng đầu trong “Trung Châu Ngũ Tuyệt” có phong thái và diễm mạo thư sinh nhất, đồng thời trí tuệ sâu sắc nhất nhưng thủ đoạn cũng tàn độc nhất. Đối với hần, việc giết người là lạc thú, là một thứ hưởng thụ.

Ngồi bên tả Tôn Hạnh Vũ là “thần quyền” Quách Tường Khê. Tên lão nhị này vẻ ngoài hoàn toàn tương phản với lão đại Tôn Hạnh Vũ.

Tôn Hạnh Vũ mình cao dong dỏng mặt trắng trẻo với bộ râu dáng thư sinh, còn Quách Tường Khê trái lại người lùn tịt chỉ chưa đầy bốn thước, phì nộn mặt đen bóng nung ních những tảng thịt và không có sợi râu nào. Hần bận một bộ y phục bằng gấm chạt ních, mình không đeo thứ binh khí nào, bởi vì hần đã mệnh danh là “Thần quyền” tất nhiên không dùng binh khí.

Ngồi bên hữu Tôn Hạnh Vũ là “Quý Phủ” Bạch Tùng Phong. Nếu diễm mạo của Quách Tường Khê khó nhìn nhất thì về phong thái và trang bị, Bạch Tùng Phong ít có vẻ thư sinh nhất trong Trung Châu Ngũ Tuyệt. Bởi vì hần lúc nào cũng mang một chiếc búa to tổ bố, lưỡi búa rộng có đến hai thước, cán dài năm thước to bằng bắp tay mà lại được đúc bằng sắt đặc! Cả chuôi và lưỡi búa nặng đến cả tạ, nếu không phải là người có sức lực nghìn cân thì chỉ e bê lên cũng khó chứ nói gì đến chuyện sử dụng làm binh khí! Nếu ai đã từng thấy Bạch Tùng Phong sử dụng chiếc “quý phủ” đó linh hoạt thế nào chắc không khỏi lắc đầu lè lưỡi.

Người thứ tư lão ngũ của “Trung Châu Ngũ Tuyệt” là “Tiên Kiếm” Đỗ Phi Hùng, lão ta không ngồi bên quan tài như ba vị lão ca mà đứng một mình trước quan tài. Trong “Trung Châu Ngũ Tuyệt” thì Liễu Cô Nguyệt là người trẻ tuổi nhất, xuất đạo muộn nhất nhưng người chết dưới kiếm tên này thì chỉ ít hơn lưỡi búa của “Quý Phủ” Bạch Tùng Phong mà thôi “Tiên Kiếm” mặt trắng trẻo, khá tuấn tú, dáng phong lưu, cả danh hiệu lẫn phong độ đều rất thư sinh.

Khi quan tài vừa mang đến thì cả bốn tên còn sống của “Trung Châu Ngũ Tuyệt” đã nhận được tiên cấp báo tុ tập cả ở Tôn gia trang rồi. Ngay sau đó, quan tài lại được mở ra đến bây giờ vẫn chưa đóng lại thì thể Liễu Cô Nguyệt lộ ra dưới ánh đèn sáng trưng. Nấp quan dụng vào một chiếc bàn đặt bên quan tài, bốn chữ “Kim Bài Sát Thủ” được khắc bằng kiếm hươg về phía “tứ tuyệt” đang ngồi. Thỉnh thoảng chúng đưa mắt nhìn bốn chữ đó, nghiêng răng trợn mắt đầy tức giận.

Tung hoành trên giang hồ mười mấy năm, bá chủ suốt vùng Lương Hà nhưng chưa từng có ai dám chính diện mạo phạm đến “Trung Châu Ngũ Tuyệt”. Thế mà bây giờ chẳng những có kẻ dám mạo phạm, giết đi lão tứ Liễu Cô Nguyệt, còn dám công nhiên chặn đường lưu danh lên nắp quan tài. Dạ phong thổi qua cửa sổ làm những ngọn đèn lồng chao động, bóng tử thi của Liễu Cô Nguyệt cũng chấp chờn. Hình như trên môi hần còn phảng phất nụ cười. Quách Tường Khê đột nhiên găm lên một tiếng vung tay đánh rầm chiếc ghế bên cạnh vỡ tan!

Tiếng động làm cả Đỗ Phi Hùng lẫn Bạch Tùng Phong cùng quay lại nhìn nhưng Tôn Hạnh Vũ vẫn ngồi yên không động đậy. Chỉ trừ người điếc ra, những ai có khả năng trấn định đến như vậy có thể gọi là trời sập cũng không giật mình!

Trong đại sảnh chỉ có bốn người và một tử thi, nhưng ngoài sảnh có bốn tên hán tử bận khinh trang, và quanh viện thấp thoáng nhiều nhân ảnh khác. Hiển nhiên chúng nghe Quách Tường Khê đánh một chuông như vậy đều phát hoảng nháo nhác cả lên, nhưng cho dù có xảy ra biến cố nào, nếu chưa được lệnh thì không tên nào dám bèn mảng vào quanh khu vực đại sảnh. Đặc biệt tối nay mỗi tên đều có chức trách không được rời khỏi vị trí của mình.

Trong khắp trang viện, ngay sau khi quan tài được chở đến đã được đặt trong trạng thái phòng vệ cẩn mật. “Thần Quyền” Quách Tường Khê đánh xong một chuông ngỡ rằng đã phát tiết, nào ngờ cơn giận vẫn chưa tan, găm lên như sấm:

- Tên tiểu tử họ Lộ đó nếu mà rơi vào tay ta, nhất định lão gia sẽ phân thân nát cốt!

Trong sảnh lặng ngắt. Chắc từ nào đến giờ ai nấy đều nghĩ cách nên trừng trị Lộ Vân Phi thế nào. Đỗ Phi Hùng chợt đứng bên cạnh Bạch Tùng Phong cất giọng nói:

- Tứ ca chưa hẳn bị Lộ Vân Phi giết.

Quách Tường Khê hỏi vặn:

- Nếu không phải Lộ Vân Phi thì ai đủ bản lĩnh một đường kiếm đâm chết lão tứ?

Bạch Tùng Phong tiếp lời:

- Hơn nữa bốn tên thủ hạ của lão tứ không phải kém, thế mà chỉ một chiêu bị tiểu tử kia đánh bại, nếu không phải “Kim Bài Sát Thủ” thì còn ai?

Hần ngừng một lát rồi phân trần tiếp:

- Đương nhiên trong giang hồ không thiếu gì rồng châu hổ phụng, không chỉ Lộ Vân Phi có đủ bản lĩnh đó nhưng người có thân thủ như thế lý đâu lại mạo danh kẻ khác?

Đỗ Phi Hùng giải thích:

- Tiểu đệ không nói rằng tiểu tử đó không phải Lộ Vân Phi.

Bạch Tùng Phong ngạc nhiên hỏi:

- Nếu thế thì sao người còn bảo rằng tứ đệ không phải là do hần giết? Một kẻ thành danh như “Kim Bài Sát Thủ” chẳng lẽ còn đi chiếm tiện nghi của người khác?

Quách Tường Khê cũng nói:

- Rõ ràng trên nắp quan tài đã khắc bốn chữ “Kim Bài Sát Thủ”, chẳng lẽ đó là ảo ảnh?

Nói xong chỉ tay vào nắp quan tài.

Đỗ Phi Hùng lắc đầu:

- Chữ thì không có ảo ảnh, đúng là đối phương khắc bốn chữ đó ai cũng đọc được.

Quách Tường Khê có vẻ đã bực:

- Vậy thì sao người còn nói lão tứ chưa chắc đã bị Lộ Vân Phi giết?

Đỗ Phi Hùng nói một cách thần bí:

- Đương nhiên phải có nguyên nhân!

Quách Tường Khê nhíu mày:

- Nói rõ ra xem!

Đỗ Phi Hùng bản tính thâm trầm, tư chất chỉ kém có một mình lão đại Tôn Hạnh Vũ. Khi định nói điều gì, hần đều tính toán cân nhắc cẩn thận mới đưa ra kết luận.

Lần này hần lại đưa ra một ý kiến rất kỳ quặc chỉ trừ Tôn Hạnh Vũ vẫn chưa nói gì, còn hai người kia đều phản đối.

Đỗ Phi Hùng trầm giọng nói:

- Nhị ca cũng biết đấy, căn cứ vào những điều mà thủ hạ chúng ta trinh thám được, trong khi tứ ca chọc ghẹo thiếu nữ ở đó chỉ có “Hoảng Sơn Song Nghĩa” thôi.

Quách Tường Khê phản bác:

- Nhưng trong lúc động thủ thì không có ai chứng kiến cả. Biết đâu tên họ Lộ tình cờ lúc đó ngang qua và xuất thủ thì sao?

Đỗ Phi Hùng lắc đầu:

- Đó chỉ là giả thuyết mà chưa ai có thể khẳng định!

Quách Tường Khê trở nên thiếu kiên nhẫn trừng mắt hỏi:

- Vậy người khẳng định Lộ Vân Phi không phải thủ phạm?

- Không! Tiểu đệ muốn nêu lên một chứng cứ khác...

Tôn Hạnh Vũ thấy tình hình hai người có vẻ căng thẳng nên xen vào để hoà giải:

- Ngũ đệ nói còn có chứng cứ nào?

Đỗ Phi Hùng đáp:

- Bọn thủ hạ của ta chứng kiến tận mắt vết tử thương của tứ ca là do kiếm đâm từ hậu tâm xuyên ra trước ngực.

Quách Tường Khê hỏi: - Thế thì sao chứ?

Đỗ Phi Hùng giải thích:

- Hạng anh hùng hiệp sĩ lừng danh như “Kim Bài Sát Thủ” đời nào chịu mang tiếng là ám toán sau lưng?

Quách Tường Khê thừa nhận lập luận của Đỗ Phi Hùng là hợp lý. Tuy vậy hắn vẫn còn băn khoăn tự hỏi:

- Có thể giết là một trong hai tên sư đệ của Lộ Vân Phi là Xuyên Thành Thủ Tam Lang hoặc Hàn Thanh Kiếm Đinh Triệu Hùng không?

Bạch Tùng Phong nêu giả thuyết:

- Có thể trong lúc tình thế cấp bách, vì để cứu Hoảng Tây Song Nghĩa mà Lộ Vân Phi buộc phải cấp tốc xuất thủ từ phía sau?

Đỗ Phi Hùng gật đầu:

- Điều này cũng có khả năng.

Tôn Hạnh Vũ chột vồ tay nói:

- Mọi người hãy trật tự nghe ta nói mấy câu.

Ba người lập tức im lặng nhìn Tôn Hạnh Vũ. Đối với vị đại ca này, bọn chúng vừa cung kính vừa nể sợ nên không bao giờ dám trái lời.

Tôn Hạnh Vũ cất tiếng:

- Việc lão ngũ hoài nghi, ta thấy cũng có lý. Nhưng hung thủ giết chết lão tứ có phải là Kim Bài Sát Thủ hay không thì chúng ta cũng phải giết hắn.

Đỗ Phi Hùng nói:

- Nếu tra rõ người giết tứ ca quả thật không phải Lộ Vân Phi thì theo đệ, chúng ta việc gì phải dây vào hắn?

Tôn Hạnh Vũ lắc đầu:

- Hắn chặn đường cản xe, lưu danh trên quan tài sẽ được lan truyền ra giang hồ, đó là một sự thách thức công khai. Trừ phi huynh đệ chúng ta thoái ẩn giang hồ, nếu không chỉ còn cách giết hắn mới giữ được uy phong của Trung Châu Ngũ Tuyệt.

Bạch Tùng Phong tán thành:

- Chính thế! Đây là vấn đề thể diện!

Quách Tường Khê thêm:

- Huống chi năm người chúng ta là huynh đệ kết bái.

- Không sai!

Tôn Hạnh Vũ gơ tay ra hiệu cho chúng nhân yên lặng rồi trầm giọng tiếp:

- Lại nói, cho dù chúng ta có bỏ qua, hắn quyết không chịu rút lui đâu!

Đỗ Phi Hùng ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

Tôn Hạnh Vũ giải thích:

- Căn cứ vào hành động của Lộ Vân Phi ta có thể khẳng định rằng hắn tin chắc bốn người chúng ta sẽ tìm hắn để phục thù và chính hắn đã nhắn với chúng ta sẽ tìm đến đây.

- Vậy ý đại ca thế nào?

Tia mắt Tôn Hạnh Vũ chột ánh lên. Hấn đánh giọng:

- Phải giết hấn! Chỉ có giết hấn mới giải quyết dứt điểm vấn đề!

Dừng lại một lúc nói tiếp:

- Cũng như hấn muốn giải trừ mọi uy hiếp cũng chỉ có một cách là giết hết chúng ta.

Đỗ Phi Hùng hỏi:

- Nói như đại ca thì giữa chúng ta với Lộ Vân Phi buộc phải xảy ra một cuộc chiến sinh tử?

Tôn Hạnh Vũ chột nhìn Đỗ Phi Hùng cười nhạt hỏi:

- Ngũ đệ hình như sợ tiểu tử đó?

Đỗ Phi Hùng đáp:

- Người có danh, cây có bóng. Người nào dám đơn độc vào tận sào huyệt của Quan đông thất quái giết cả thầy bầy người và gân đây trên giang hồ danh tiếng nổi tựa sóng cồn, đương nhiên phải có chỗ lợi hại của nó.

Tôn Hạnh Vũ tỏ ra không tán đồng:

- Từ khi Kim Bài Sát Thủ nổi danh đến nay, trên thực tế những người bị hấn giết không phải là những nhân vật có bản lĩnh cao cường cái thế gì cho lắm.

- Cái đó cũng đúng. Nhưng đại ca vẫn thường nói rằng tốt nhất là đừng làm việc gì mà chưa thấy cầm chắc...

- Nhưng việc trước mắt là không thể trốn tránh. Ngũ đệ cũng biết rồi đấy hấn nói rằng sẽ tìm đến đây.

Đỗ Phi Hùng vẫn chưa chịu nhượng bộ, hỏi:

- Theo lão đại tính toán thì đụng đầu với hấn, chúng ta có mấy phần chắc thắng?

Tôn Hạnh Vũ dứt khoát như rìu chém đá:

- Nếu lấy một địch bốn thì một tất bại, bốn người tất thắng!

Quách Tường Khê chột chen lời hỏi:

- Giả sử lấy một đấu một thì thế nào?

Tôn Hạnh Vũ trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bốn người chúng ta, chỉ sợ...không ai địch nổi hấn. Nói rằng Quan đông thất quái tuy không phải là cao thủ đỉnh nhọn nhưng liên thủ thì rất mạnh. Nói không phải bi quan chứ không ai trong ngũ tuyệt chúng ta có đủ bản lĩnh như Kim Bài Sát Thủ.

Quách Tường Khê hỏi:

- Vậy chúng ta làm thế nào?

- Vì vậy chúng ta phải tìm cách liên thủ để đối địch với tiểu tử đó.

Đỗ Phi Hùng nói:

- Nhưng Lộ Vân Phi không phải là kẻ ngu ngốc, đương nhiên tránh đụng độ với cả bốn chúng ta.

Quách Tường Khê hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta đi đâu cũng phải đủ mặt cả bốn người? Như thế thì tỏ ra sợ hãi quá hay sao?

Tôn Hạnh Vũ trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Trước nhất chúng ta cho người thám thính xem hắc ở đâu, sau đó nhất tề tìm đến hạ thủ.

Đỗ Phi Hùng nghi hoặc nói:

- Chỉ sợ bây giờ hắc đang tìm đến chúng ta rồi...

Tôn Hạnh Vũ đưa mắt nhìn ra ngoài sảnh rồi chậm rãi nói:

- Kể từ lúc này cho dù hắc đã đến trang môn rồi cũng không dám xông vào trang viện đâu!

Bạch Tùng Phong phụ họa:

- Với những cơ quan mai phục trong trang, nếu hắc vào thì nhất định sẽ bị tiêu diệt.

Tôn Hạnh Vũ cười nói:

- Như ngũ đệ đã nói, Lộ Vân Phi không phải kẻ ngu ngốc. Bởi thế hắc sẽ không tùy tiện vào trang đâu.

Quách Tường Khê tiếp lời:

- Với bản lĩnh của thủ hạ chúng ta, việc tìm ra Lộ Vân Phi không phải là khó...

Tôn Hạnh Vũ trầm ngâm nói:

- Cho dù thế nào thì chúng ta cũng nên thận trọng. Theo ta xác định thì đây sẽ là cuộc đấu hung hiểm nhất mà huynh đệ chúng ta từng gặp. Không chỉ dùng lực mà phải tận dụng trí óc nữa.

Đỗ Phi Hùng chợt hỏi:

- Chúng ta sẽ hành động thế nào nếu không tìm được hắc?

Tôn Hạnh Vũ đáp:

- Ta đã có kế hoạch khác.

- Kế hoạch thế nào?

- Đồng thời với việc cho người tìm Lộ Vân Phi, đồng thời còn phải cho thêm người tìm Hàn Phương và nữ nhân đó.

Đỗ Phi Hùng nói:

- Hai người đó nhất định đã được Lộ Vân Phi tìm chom chỗ ẩn náu kín đáo.

Bạch Tùng Phong gật gật đầu:

- Nhất định rồi! Có thể Lộ Vân Phi mới yên tâm mà đối phó với chúng ta...

Đỗ Phi Hùng tiếp:

- Do đó chỉ sợ rằng tìm nha đầu đó và Hàn Phương còn khó hơn tìm Lộ Vân Phi nữa!

Tôn Hạnh Vũ trầm giọng:

- Bất luận có tìm được chúng hay không, nhưng sau bảy ngày nếu không tìm được Lộ Vân Phi thì chúng ta cũng cho người loan tin rằng đã bắt được Hàn Phương.

Quách Tường Khê hỏi:

- Sao không nói luôn là bắt được cả nữ nhân kia?

Tôn Hạnh Vũ đáp:

- Cho đến bây giờ chúng ta vẫn còn chưa biết nữ nhân đó danh tánh là gì...

Đỗ Phi Hùng gật đầu:

- Kế của đại ca thật là thần diệu! Nếu Lộ Vân Phi biết tin Hàn Phương nằm trong tay chúng ta, nhất định hắn sẽ tới đây tìm cách cứu ra và nhất định nộp mạng!

Tôn Hạnh Vũ chợt trầm ngâm nói:

- Chỉ sợ rằng khi biết tin đó hắn còn tra xem thật giả thế nào chứ không dễ mắc lừa đâu...

Đỗ Phi Hùng cười nói:

- Tiểu đệ cho rằng kẻ to gan lớn mật như Lộ Vân Phi thì hắn nhất định hắn sẽ đến thẳng bốn trang tìm.

Tôn Hạnh Vũ nói:

- Nếu được thế thì quá tốt. Chúng ta sẽ bố trí bên ngoài trang chờ hắn.

Quách Tường Khê thốt lên:

- Thì ra ý đại ca là dùng Hàn Phương làm mồi nhử Lộ Vân Phi đúng không?

Tôn Hạnh Vũ cười đắc ý:

- Đúng là ta có ý đó!

Đỗ Phi Hùng hỏi:

- Nếu vậy, Hàn Phương có rơi vào tay chúng ta thật cũng tạm thời không được giết hắn?

Tôn Hạnh Vũ nói:

- Lấy mạng Hàn Phương là chuyện dễ dàng. Giết được Lộ Vân Phi mới là việc khó.

Đỗ Phi Hùng hiểu ý gật đầu:

- Tức là phải làm việc khó trước...

Tôn Hạnh Vũ nói thêm:

- Nhưng khi tìm được Lộ Vân Phi chúng ta cần phải hỏi rõ hắn một việc...

Quách Tường Khê hỏi:

- Việc gì?

Đỗ Phi Hùng trả lời thay:

- Đó là lý do thật sự vì sao tứ ca bị giết...

Rồi quay sang Tôn Hạnh Vũ hỏi:

- Đại ca đúng thế không?

Tôn Hạnh Vũ gật đầu:

- Chính thế!

Rồi hần bỗng nhếch mép cười, nụ cười lạnh lúng và tàn khốc mang bóng dáng của thần chết!

oOo

Chớm xuân sang...

Tiết trời se se lạnh.

Nhìn bầu trời tối om, Hàn Phương biết rằng đêm đã khuya lắm nhưng không rõ đang nửa đêm hay trời đã sáng. Y nằm trên một bệ thờ của một ngôi miếu thổ thần giữa chốn đồng không mông quạnh, cách thôn hương gần nhất cũng trên ba dặm.

Đêm tuy yên tĩnh nhưng tiếng trống cầm canh ngoài ba dặm vẫn không nghe thấy. Nhưng Hàn Phương cũng không để tâm nhiều lắm đến vấn đề thời gian, bởi vì y biết chắc rằng Trung Châu Ngũ Tuyệt đang phái thủ hạ đi khắp nơi để tìm kiếm mình, chỉ ở trong miếu hoang vắng này mới có thể yên tâm mà chợp mắt đôi chút.

Hàn Phương đã đến Tô Châu. Nhưng Ngạo Tiểu Sơn và Lỗ Tam Nương vừa đi khỏi đó. Hàn Phương liền theo vết dấu theo đến Hoàn Thúy Sơn Trang, hy vọng nếu không bắt kịp dọc đường thì cũng gặp hai người ở sơn trang sau mười ngày theo lời ước với Ngạo Ngọc Sương. Dù bất cứ giá nào, Hàn Phương thấy mình cần phải đưa tin tới Ngạo Tiêu Sơn.

Hàn Phương đoán chắc trong thời gian này Trung Châu Ngũ Tuyệt và bọn thủ hạ đang ráo riết tìm bắt mình và Ngạo Ngọc Sương. Y không tự lo cho mình bằng thiếu nữ đã không quản nguy hiểm xuất kiếm cứu mình mấy hôm trước. Thực tình Hàn Phương rất khổ tâm khi nghĩ rằng một thiếu nữ xinh đẹp hồn nhiên như thế vì mình mà bị truy sát.

Ngôi miếu cỏ hết sức hoang tàn, từ lâu đã không người hương hỏa, mái xiêu tường đổ, nhìn lên thấy cả mảng trời. Thân tượng chẳng những tróc hết sơn mà còn sức mẻ nhám nhờ không nhận ra đó là vị thần nào. Tường phía đông bị vỡ nát một mảng lớn, gió lùa vào lạnh buốt, tiếng côn trùng vang lên rả rích càng thêm thê lương hoang rợn.

Vừa lạnh, đồng thời vết thương vẫn còn đau nhức, Hàn Phương không sao ngủ được. Đột nhiên tiếng côn trùng nhất loạt lặng ngắt. Như con thú bị săn đuổi, Hàn Phương hết sức cảnh giác, lập tức ngưng thần lắng nghe.

Quả nhiên bên ngoài có tiếng bước chân rất khẽ. Hàn Phương vội dùng tay trái chộp lấy thanh trường đao để bên mình, lăn xuống bệ thờ bước tới bên cánh cửa hông bên tả dán mắt vào khe hở nhìn ra miếu viện.

Tường viện đã đổ nát, chỉ còn cách miếu một khoảng sân hẹp chừng hai trượng nên âm thanh nghe khá rõ. Căn cứ vào tiếng chân bước thì không chỉ một vài người. Hàn Phương lập tức thấy trong lòng khẩn trương. Đêm khuya ai còn đến ngôi miếu hoang vắng này làm gì, nghe rõ có tiếng người nói:

- Ở trong này phải không?

Thanh âm khác đáp lời:

- Đúng thế!

Tiếng một người thứ ba:

- Chúng tôi giám sát bên ngoài suốt ba canh giờ nhưng không thấy hấn bước khỏi miếu, nhất định vẫn còn trong đó!

Hàn Phương giật nảy người, tay cầm con dao. Y đoán chắc bên ngoài là bọn thủ hạ của Trung Châu Ngũ Tuyệt và tới đây không ngoài mục đích truy bắt mình.

Lại nghe giọng nói của người thứ nhất:

- Tốt lắm!

Thanh âm tắt hẳn.

Lúc sau, chợt vang lên tiếng quát:

- Hàn Phương, ra đi!

Hàn Phương nín thính, không đáp, mắt vẫn nhìn qua khe cửa không dám động đậy.

Giọng nói lại vang lên:

- Hàn Phương! Chúng ta biết rõ ngươi đang ở trong miếu, ra đi thì hơn!

Hàn Phương vẫn yên lặng.

Cũng giọng đó vang lên lần thứ ba:

- Nếu ngươi không chịu ra chúng ta sẽ xông vào đó! Vô ích thôi...

Hàn Phương nhếch môi biểu lộ nụ cười, mặt không căng thẳng nữa mà đầy sát cơ. Nụ cười như con thú đang bị săn đuổi giương nanh.

Hồi lâu bên ngoài bỗng vang lên tiếng quát:

- Xông vào!

Có tiếng binh khí rút khỏi vỏ soàn soạt và nhiều tiếng bước chân rầm rập. Dưới ánh trăng mờ nhạt, có ba nhân ảnh mặc hắc y lao qua mảng tường vỡ, tay trái cầm lăm lăm cây trường đao vận công chờ đợi...

- Rầm!

Cánh cửa mục bị chưởng lực đánh vỡ toang, lập tức hai ba người xông vào miếu.

Hàn Phương chớp nhanh thời cơ, khi đối phương chưa kịp trông thấy liền vung đao lên...

Tiếng la chưa kịp thoát khỏi miệng chợt ngưng đọng lại, tên hắc y hán tử thứ nhất bị đao phạt ngang cổ đứt lia. Hàn Phương lao nhanh ra cửa. Một tên hắc y hán tử đứng giữ bên ngoài cửa không kịp chặn lại, vội la lên:

- Ngăn hấn lại!

Hàn Phương lao tới cửa tường viện.

Không biết từ lúc nào ngay trước cửa tường viện có bốn tên hắc y hán tử chắn ngang, tay lăm lăm binh khí đang như lang hổ, uy mãnh vô cùng. Hàn Phương đành chậm bước lại.

Hàn Phương lướt mắt định lượng tình thế. Chỗ mảng tường vỡ cũng có mấy nhân ảnh thấp thoáng, nhất định đã có bố trí, còn sau lưng vang lên tiếng bước chân, hiển nhiên ngoài một tên vừa bị chém chết, hai tên còn lại đang tiến ra. Không còn đường lui nữa, chỉ còn cách liều mạng mà thôi.

Hàn Phương hét to lên một tiếng vung đao chém vào vai tên hán tử đứng bên tả. Tên này liền vung đao chống đỡ. Tên hán tử khác đứng giữa cũng vung đao chém tới.

- Choang!

- Choang!

Hai âm thanh như ốc vang lên liên tiếp.

Đầu tiên, tên hán tử đứng bên tả bị trường đao chém băng khỏi tay, nhưng Hàn Phương chưa kịp thu đao về thì bị tên hán tử đứng giữa chém tiếp một nhát đành lùi lại, hổ khẩu bị tê đi. Tên hán tử từ sau lưng đuổi tới không bỏ lỡ cơ hội nhắm cánh tay cầm đao của Hàn Phương đánh tới một chưởng.

Hàn Phương bị chém đứt cánh tay phải thương thế vẫn chưa lành, phải dùng đao bằng tay trái nên kém linh hoạt, thể lực lại giảm sút. Nay một lúc đối địch với bốn năm hán tử, y biết rằng chỉ là sự liều mạng tuyệt vọng mà thôi.

Sau khi chém băng thanh đao của một tên hán tử, tên thứ hai công vào ngay thì Hàn Phương đã thấy kém thế, tay vẫn còn tê đi thì tên sau lưng đã xuất chưởng đánh tới không sao duy trì được nữa, thanh trường đao thoát khỏi tay rơi xuống đất.

Ngay lập tức hai bóng người lao tới một tên vung chiếc Thiên Côn Môn đánh vào đầu gối, tên thứ hai dùng Thiết Câu chộp vào vai Hàn Phương. Hiển nhiên là chúng đã tính sẵn, cố ý bắt sống đối phương chứ không giết.

Nhưng còn, câu chưa đến thì Hàn Phương hét lên một tiếng, tung người sang phải tránh ngọn Thiên Côn Môn, rồi bắt chấp đôi thiết câu đã móc vào vai lao thẳng tới hán tử dụng câu như con hổ dữ.

Chỉ nghe “roạt roạt” hai tiếng, đôi thiết câu mắc vào vai Hàn Phương tóc máu. Nhưng hình như Hàn Phương không còn biết đau nữa, tả thủ vung ra như chớp chộp lấy yết hầu tên hắc y hán tử bóp mạnh rồi nâng bổng lên.

Tên hán tử “ạt” một tiếng, hai mắt lồi hẳn ra ngoài, nước tiểu và phân sọt ra đũng quần ướt sũng.

-Phịch!

Hàn Phương ném tên hán tử đã mềm oạt đi xuống đất, nhưng chính y cũng mất đà ngã xuống theo, người đề lên tên hán tử chỉ còn lại cái xác không hồn.

Hàn Phương chột đứng dậy thì chột phát hiện ra có tiếng kinh phong ập tới sau lưng vội lăn đi một vòng.

Tuy Hàn Phương đã phản ứng rất nhanh nhưng đối phương cũng không chậm.

- Phập !

Chiếc “Thiên Môn Côn” đã cắm phập vào bàn tay duy nhất còn lại của Hàn Phương. Y kêu lên một tiếng đau đớn, xương bàn tay bị vỡ vụn lòi cả ra ngoài da làm máu chảy nhoe nhoét trông phát ón.

Một tên hán tử vung đao chém xuống.

- Dừng tay!

Tên hán tử sử dụng Thiên Môn Côn quát lên ngăn tên hán tử lại.

Tên này nói:

- Đại ca! Hãy để tiểu đệ chém đứt hai chân hần!

Tuy nói vậy nhưng tên hán tử vẫn thu đao không chém nữa.

Tên được gọi là “đại ca” xoa tay nói:

- Lão nhị, hủy bàn tay duy nhất của hần là đủ. Người định chém hai chân nữa, nếu lỡ hần chịu không nổi chết đi thì biết ăn nói thế nào với đại gia?

Tên “lão nhị” nhìn tử thi dưới đất hậm hực nói:

- Nhưng mối thù của lão tam...

Tên “đại ca” ngắt lời:

- Sau khi lo xong việc chúng ta chỉ cần nói với đại gia một tiếng lo gì đại gia không đưa hần cho chúng ta xử lý?

Tên “Lão nhị” ngẫm nghĩ một lúc rồi tra đao vào vỏ, gật đầu:

- Thế cũng được!

Rồi cúi đầu nhìn Hàn Phương với ánh mắt tàn độc, nghiêng răng rít lên:

- Tên họ Hàn kia! Hôm nay ta tạm tha mạng ho người, chờ khi bắt được Lộ Vân Phi người sẽ nhận được kết cục đích đáng.

Hàn Phương lộ vẻ đau đớn do bàn tay trái bị dập nát nhưng nghiêng chặt răng không rên tiếng nào, trừng mắt nhìn tên “lão nhị”. Chờ hần nói xong y lạnh lùng đáp:

- Muốn sửa thế nào thì mặc sức! Bọn người chỉ là lũ chó săn của Trung Châu Ngũ Tuyệt mà thôi.

Tên “lão nhị” tức tối lồng lên:

- Im mồm! Mạng người chỉ còn vài ngày nữa sau đó sẽ biết tay lũ chó săn này.

Hàn Phương cười khẩy đáp:

- Chẳng qua chỉ một chết là cùng!

Tên “lão nhị” đổi giọng thành cười, hỏi:

- Người đã từng nghe nói đại gia chúng ta giết người thế nào không?

Hàn Phương nghe hỏi bỗng phát run.

Tên “lão nhị” lộ vẻ đắc ý nói:

- Đại gia chúng ta giết người chỉ sau ba ngày ba đêm mới chết. Chúng ta đã theo đại gia một năm nên có học được một chút ít. Tuy không duy trì được ba ngày nhưng trong vòng một ngày đêm thì không thành vấn đề.

Hàn Phương nghĩ thầm:

- Người trên giang hồ không lạ gì thủ đoạn giết người tàn độc của ám Khí Vô Địch Tôn Hạnh Vũ, nhưng dù thế nào cũng chỉ đến chết là cùng... chúng lộ ra khi bắt được Lộ Vân Phi mới giết ta, cần phải cố sống đến khi gặp Lộ đại hiệp, có thể tìm được âm mưu nào đó của chúng báo để Lộ đại hiệp đề phòng... nếu tình thế bức bách không chịu nổi ta sẽ tự tận!

Nghĩ đoạn cố chống tay ngồi dậy, thử thăm dò:

- Các người không dám giết ta đâu!

Tên “lão đại” cười nhạt nói:

- Chẳng phải chúng ta không dám. Chỉ vì đại gia tạm thời chưa muốn lấy cái cầu mạng của người thôi! Mau đứng dậy theo chúng ta.

Hàn Phương từ từ đứng dậy.

Tên “đại ca” khoát tay ra lệnh:

- Đi!

Bốn năm tên hán tử từ chỗ nấp tiến lại mang theo hai tử thi và dẫn Hàn Phương rời khỏi ngôi cổ miếu.

o O o